

Независимъ вѣстникъ

Редактори: В. Станчевъ и Ив. Димитровъ

Абонаменти: За година—70 л.; за 6 м-ца 40 л.; чужбина—140 л. Обявления: на 1 стр.—3 лв. кв см; на 2 стр.—2 лв на кв. сантиметър. Адресъ: Черноморска Кайбана* Број 1 лв Кварталъ 581 па. 16 — Варна

ОРЕЛЪ

Българско Общо Застрахователно Дружество. Приемъ осигуровки за неограничена сума и въ всички първокласни валуги по:

Животъ, злополука, кражба чрезъ взломъ, пожаръ, транспортъ. Съ примера бързина и култантностъ посреща задълженията си, за което притежава хиляди благодарности отъ сбещетени пострадали клиенти по различните клонове.

За всички видъ застраховка, справете се съ условията и тарифитѣ на „ОРЕЛЪ“ било чрезъ главната му Дирекция въ София ул. М. Луича № 41, съещу модерния театъръ и на телефони № № 594 и 1917, или чрезъ представителитѣ му въ всички градове и по голѣми села.

Всички ЗАКОНИ ПРАВИЛНИЦИ, издания на държавното издателство и частни такива, както и въ всяква ЮРИДИЧЕСКА ЛИТЕРАТУРА. ПРОДАВА и ДОСТАВА

ГЕОРГИ Н. ГЕОРГИЕВЪ — Варна, ул. Шуменска 6, тел. 248.

В. Станчевъ.

За морското казино въ Варна.

Казваме „морско“, защото то трѣбва да бжде архитектуренъ и културенъ б-серъ на българския черноморски брѣгъ.

Както полюбавя въ една истинска демократическа страна, кмета на града Варна, г-нъ Н Поповъ, свика общогражданско събрание за разглеждане нѣколко въпроси свързани съ стопанското повдигане на града.

Конкретно въ три последователни заседания, се изказаха голѣми и малки представители на всевъзможни организации, учреждения и общественици, по въпроса за бждашето казино въ морската градина.

Главниятъ секретаръ на Търговската камара г. Са. Грековъ направя обширно изложение за бждашето на гр. Варна. Съ вещина и компетентностъ, той посочи пътя, по който трѣбва да се върви за стопанското издигане на курортна Варна. Следъ това се заречиха рѣдъ мнѣния по бждашето казино и главно въпроса се въртеше да се допусне ли въ него разиграването на хазартни игри или не.

Казиното е необходимостъ за гр. Варна. Щомъ имаме претенциитѣ да създадемъ отъ нашия градъ единъ европейски морски курортъ, тукъ е необходимо създаването на единъ центъръ, който да привлече всички културни прояви на морския брѣгъ — мѣсто, където ще си даватъ срѣща всички културни хора.

Казиното трѣбва да има концертна зала, радио, ресторанти съ общедостъпни цени, почивни и за развлечения зали, четивна и пр.

Съ една речъ, казиното е законна необходимостъ за гр. Варна.

Явява се въпроси, къде трѣбва да бжде построено това казино? Неговото мѣстонахождение ще бжде отъ ний голѣмо значение не само за чудно хубавата морска градина, но и за самия гр. Варна, като морски курортъ. На този въпросъ, изглежда, се гледа твърде леко.

Мнозина мислятъ, че бждашето казино трѣбва да змѣсти сегашния бюфетъ въ морската градина, обграденъ отъ всевъзможни кебапчийници, бирарийци съ шопски оркестри, джасбанди и панарски бараки.

Това би било една фатална грешка.

На бждашето казино е необходимо преди всичко просторъ и неговото мѣсто е въ втората половина на морската градина, на мѣстото на шадравана, отъ където се открива най хубавата морска гледка на варненския заливъ, надъ самия курортенъ пристанъ.

Това е единственото сполучливо избрано мѣсто на казиното. Въсѣкакво отклоняване отъ това мѣсто ще е фатално и за самото казино и за морската градина.

Съ огледъ развитието на града Варна, посоченото мѣсто на бждашето казино е централно, защото въ никъкътъ случай морската градина не може да остане само съ сегашния си главенъ входъ. Такива входове ще трѣбва да се създаватъ още тази година съещу улица Милединовска и срещу Търговската Акадѣмия, съ подобнощи врати и добро осветление. Срамно и обидно е за курортна Варна да се държатъ още сега сжичающитѣ тамъ препятствени стѣпила, които си иматъ мѣстото въ селата, за да не влиза дѣбитѣка отъ селската ча-ада.

Нека добре се запомни отъ тия, въ които рѣще остане постройката

на бждашето казино, че поставянето му на мѣстото на сегашния бюфетъ, ще е една фатална грешка, която ще напомня на поколенията нашето късогледство.

Ние имаме възможностъ да чуемъ мнението на единъ виденъ чужденецъ за нашата морска градина, който беше въ възторгъ отъ нейното мѣстонахождение, а сжщевременно не може да скрие назадъволството си отъ занемареността на ней хубавата й частъ, кадето липсва осветление и пейзи за почивка. Той не се стесни да ни изкаже удивлението си, че още не е направено едно казино, именно на посоченото отъ асъ мѣсто, а всички се тѣпатъ около сегашния бюфетъ, кадето се създава най душна атмосфера на самия морски брѣгъ.

Ив. Димитровъ.

Безпримѣрна жестокостъ.

Историята е отбѣлзала жестокоститѣ на официалната властъ въ древнитѣ времена надъ безправнитѣ робѣ. Тя е отбѣлзала сжщо и жестокитѣ прояви на следователната иквизиция по отношение на всички дѣйци презъ епохата на ренесанса, реформацията и революциитѣ въ европейскитѣ държави. Историята, обаче, ни да не е отбѣлзала тѣжъ жестоко отнѣсание, на каквото днесъ сж обречени българитѣ въ Македония, Добруджа и Тркия.

Систематическото преследване, малтретиране и избиване на мирното население въ Македония взема напоследъкъ широкъ размѣри и го поставя въ невъзможностъ да живѣе тамъ. Мирни и въ нищо не провинени граждани на тая нещастна страна се арестуватъ, изтѣжаватъ и осжидватъ на строгъ тъмниченъ затворъ само за това защото сж български и не се поддаватъ на всички

лѣция, къмъ която се стреми сръбската самозабравила се шовинистична властъ. Безпримѣрната й жестокостъ отиде до тамъ напоследъкъ, че принуди българското население да прибѣгне къмъ крайности и жертви, съ които за лишентъ пъкъ засвидетелствува своето високо национално съзнание и готовностъ да се жертвува за извоюване на своята независимостъ и свобода.

Въ почти сжщото непоносимо положение и при сжщитѣ ограничени и страдания живѣятъ и поробенитѣ български въ Добруджа.

Преследванията и убийствата все така продължаватъ тамъ съ единствената целъ да прокудятъ българитѣ и на тѣхно мѣсто да заселятъ цинцари, — най сервилнитѣ днесъ на ромжисквата власт, които споредъ последнитѣ сведения, получени отъ автентиченъ източникъ, организирани разбойнически чети, които ограбвали мидното българско население и съ това още повече влошавали положението му.

Въ Тркия, която се намира подъ режима на гьозитѣ и турцитѣ, положението на поробенитѣ български е тоже лошо и много често става едва търпимо. На българитѣ тамъ не се позволява да говорятъ и се учатъ, както въ Македония и Добруджа, на матерния си езикъ и се наричатъ български. И не е ли това възмутително — Обществото на Народитѣ да продължава да бжде нѣмъ зритель на тая безпримѣрна въ историята жестокостъ.

Сегга, когато следъ нѣколко дни предстои да се открие неговата сесия, дългъ се налага то да се занимае съ въпроса за българскитѣ меншества, който ако не бжде справедливо разрешенъ въ близко бждаше, това ще се отрази много зле върху отношенията на балканскитѣ държави, а въ последствие

Б. Доброполски.

За историята на нашитѣ войни.

(продължение отъ бр 33)

Другъ единъ чудакъ — началникъ щоба на дивизия, написалъ въ реляцията и дневника за единъ день отъ военнитѣ действия цѣла „паномска легенда“. . . срещналъ една рота отъ чужда дивизия, водена отъ своя ротенъ командиръ — капитанъ — спрѣлъ го и му заповѣдалъ да отиде и вземе единъ пунктъ на фланга на бйното разположение, като много важенъ, обаче капитана отказалъ да изпълни заповѣдта му и този отказъ билъ фаталенъ за изхода на боя за цѣлата дивизия! А истината е, че този началникъ щабъ на дивизия, загубилъ ума и дума, билъ изпадналъ въ съвършено чужда нему бригада, кадето не можель вече да заповѣдава, а срещнатата отъ него рота имала дадена бойна задача лично отъ бригадниятъ си командиръ; съ натъпнати ножове, пълни пушки и усилен крачекъ, ротага отивала да взема обекта си и блѣскаво изпълнила назначението си.

Сжщия чудакъ, незадоволилъ се да пише невърности и нелепости, е разказвалъ сжщата паномска легенда, 5 години по късно, даже въ висшия воененъ съветъ и безъ свенъ и срамъ е излъгалъ цѣла дузина висши началници, разбира се, за да оправдае себе си. . .

И неговата реляция, за единъ важечъ день отъ войната ще послужа за „исторически документъ“ на бждашитѣ историографи, които следъ 40—50 години ще пишатъ историята на нашитѣ войни!

И можемъ да си представимъ, съ какви исторически документи ще си служатъ нашитѣ наследници, когато единъ день ще пишатъ историята на войнитѣ.

Его защо наложителенъ дългъ е на всички участници въ войнитѣ, строеви и нестроеви началници, отъ рота на горе, да бждатъ поканени да напишатъ своитѣ спомени, или да разработятъ личнитѣ си дневници отъ войнитѣ, които трудове, ако нѣматъ отъ военно гледище чисто научна сжйностъ, или ако не подлагатъ военнитѣ действия на военнокритически анализъ — ще допринесатъ твърде много за написване правдоподобна история на нашитѣ войни.

Всѣка литературна творба, макаръ и посредствена, но проникната отъ истини, колкото и да илюстрира слабия талантъ на автора, е ценностъ не само на българската книжнина, но е и полезна причестъ за областта, която засѣга. Обратнo — найхудожественото и талантливо написано творение, щомъ извѣртя истината, дава преднина на невърности т. е. лжжи, е цинична злоупотреба съ читателя, народа, поколенията, а сжщевременно илюстри-

ра простащия манталитетъ на автора.

Армийскитѣ Военно издателски фондъ трѣбва да поеме грижата да отпечата всички тези трудове които да могатъ да бждатъ прочетени и рецензирани отъ всички живи ошъ участници и по този начинъ да осветлимъ много въпроси, които и днесъ още сж тъмни. Его 10 години вече изминаха отъ последната война. Единъ следъ другъ военачалницитѣ отиватъ въ вечността и мнозина отъ тѣхъ отнасятъ съ себе си въ неизвестностъ и забвение, тѣй много важни исторически факти и епизоди, които биха ползували нашитѣ приемници — поколенията, които трѣбва да доискаратъ дѣлото на България.

Кой може да отрече историческата полза на труда „Трета армия въ Балканската война 1912 г.“ отъ незабравимия Радко Димитриевъ, генералъ отъ пехотата, командующъ 3 та отдѣлна армия? Съ този си трудъ скромния покойникъ макаръ да не претендира за чисто научна работа и ако да има по вече то форма на спомени, все таки много ще ползува съвременници и историографи.

Ние ще приведемъ и отрицателенъ примеръ на подобенъ родъ „спомени“ отъ войната. Думата ни е за спомени на германския генералъ Лудендорфъ, който съ популярното си име, чутъ ли не засѣ-

ча заслугитѣ и славата на българскатъ армия въ Добруджа презъ 1916 год. Но за това пъкъ поменитѣ „спомени“ дадоха поводъ да се избличи лжжата и изнесе пакъ истината. — Лудендорфъ, въпреки широката си популярностъ, биде изобличенъ въ изчаяние исторически невърности. Покойникътъ генералъ Ст. Тошевъ, съ цѣлъ томъ, въстана противъ описаното отъ генералъ Лудендорфъ „българско бездѣйствие“ въ Добруджа презъ 1916 г. изнесе истината и много неща, които не знаехме.

Може би намъ ще се вътръзи, че армейския военно-изд фондъ върши това що искаме, че сжщиятъ е издалъ вече рѣдъ трудове по п с леднитѣ войни. Направеното не е достатъчно, защото всички участували въ войнитѣ началници трѣбва да бждатъ амбицирани въ тази работа, а на останалитѣ още на служба въ армията — трѣбва да се заповѣда да напишатъ своитѣ спомени, или да разработятъ личнитѣ си дневници отъ войнитѣ.

Тези работа не търпи отлагане, защото годинитѣ неусетно лѣтятъ.

Нека се знае, че въ мнозина участвували въ войнитѣ началници се намиратъ и сега официални документи и исторически снимки, неизвѣстни на военни историческата комисия. Наложителенъ дългъ е тѣ да бждатъ събрани и публикувани. Край.

и изобщо върху европейския мир.

Боянъ Божиновъ.

Легенда.

Някога тамъ на изтокъ станало едно чудо. Земята взела да се надига бавно, постепенно и предъ слисанитъ очи на човѣцитъ се образувала една планина, върховетъ на която достигнали облацѣтѣ. Разтежа ѝ не спиралъ и тя захванала да стеснява полетата на човѣцитъ и затуля хоризонтътъ имъ. Макаръ че тя ги хранела съ благодатта на своитъ плодородни гори и поила съ бистра кристална вода, топила презъ студентитъ зимни дни, хратата, ѝ завиждали на нейното величие, съскали отъ злоба, когато сутринъ слънцето слагало първата си цѣлука на нейнитъ върхове. Тя заплашвала да имъ отнеме и последния мегданъ, който тѣ дѣлили помежду си. Сбрали се фарисеи и книжници, дълго мислили и решили: Въ една тъмна нощ пренесли много барутъ и взривове и запалили фитилитъ. Грозенъ трескъ разтърсилъ земята, грамадни скали, които биле по върховетъ, полетели на долу, гъст черъ димъ покрилъ небето.

Уплахата минала и въ тъмнината малкитъ човѣчета тържествували. Върху съборенитъ скали тѣ извили юдино хоро — пѣли и веселили се. Черенъ бухалъ прехарквалъ ниско и кряскалъ: „Финисъ либерта“.

Но минало много време и слънцето не се показвало. Димътъ отъ взрива ставалъ все по-гъстъ и по-черенъ и притискалъ земята. Хората се изплашили, блъскали се въ тъмнината, газили се, убивали се и ядели се единъ други. Въ кръвъ газили тѣ и все по-ненаситни ставали, а тъмата ставала все по-черна и по-черна.

Отчаяни хората паднали на колене и молили боговетъ да имъ изпратятъ слънцето и да ги отърватъ отъ тая беда. Дълго се молили тѣ. Боговетъ се смилили, пръснали тъмнината и предъ изуменитъ погледни хората планината се пакъ очертала съ всичкото си величие, къпейки върховетъ си въ небеснитъ лазури, милавани отъ слънцето.

И днесъ, макаръ и да е минало много време отъ тогава, хората съ страхъ шепнатъ за оная ужасна нощ и за многото бедни, които тя имъ докара.

Варненска Популярна Банка.

Предъ несь е нейния отчетъ за истеклата 1927 год., кадето твърде релефно се изтъкват колосалнитъ успѣхи на това кредитно кооперативно сдружение на пребрнитъ съществувания. Отъ 181 члена съ 52,750 лв. капиталъ въ 1911 година, на 31 декември 1927 год. тя е имала 3630 члена съ 14,719,230 лева напълно внесень капиталъ.

Краткитъ колони на вестника не ни позволяватъ да се спремъ по обстойно на този отчетъ, обаче ние го препоръчваме на кооперативнитъ противници, които биха разсеяли настроението си при наличността на тѣй убедителнитъ цифри на организирания общественъ капиталъ подъ знамето на кооперацията.

На 19 м. м. се състоя XIV общо годишно събрание на банката, при единъ твърде притрупанъ дневенъ редъ.

Една само излишна дума — „четене“ отъ точка 2 на дневния редъ предизвика твърде много губене на време и излишно чесане на езичи.

Добре би било Б. Ц. К. Банка да изпраща въ Варна своитъ ревизори не презъ банския сезонъ, а презъ зиматъ, когато биха се написали по кратки „ревизионни“ протоколи, за да не смущаватъ съвестта на банковитъ членове.

Въ критикитъ си по дейността на банковата управа г-нъ Червенковъ мина границитъ на позволеното въ подобенъ родъ събрания и съвсемъ незаслужено оскърби чиновницитъ на банката. Противно на неговото твърдение, действител-

ността говори само въ полза на тия безукоризни, експедитивни, безропотни, винаги услужливи, трезви и работливи чиновници. Изглежда, че г-нъ Червенковъ не е висилъ по гишетата на други банки, кадето *кисели и надмени фигури* съ часове разкарватъ клиентъ за една операция. Колкото се касае до тлъститъ възнаграждения, за които се намекна, по справедливъ би билъ г-нъ Ч., ако изтъкнеше факта, че само трима члена на контролния съветъ получаватъ 91780 лева тантиеми — колкото се дава на 22 чиновници за тѣхния неуморимъ и ползотворенъ трудъ.

Друга важна точка отъ дневния редъ бѣ вземането решение Банката да стане колективенъ членъ на *Въл. Корабостроително Кооперативно Д-во „Властия“* въ Варна, чрезъ записване 200 дѣла на стойност 100,000 лева. Съ този си вотъ банковитъ членове изтъкнаха най-високъ патриотически подвигъ за днешното време. Моралната и материална ползпепа, която даде В. П. Б. на българското корабостроителство въ лицето на поменатото д-во, ще бжде отбѣлзано съ златни букви въ историята на българско кооперативно дѣло — респективно и на родното корабостроителство.

Друго важно решение бѣ отлукането на Варненск. Губернска Община вземъ отъ 5,000,000 лева.

И по това решение се издига много лишни приказки. Съ този си жестъ В. П. Б. дойде да подчертае че дребнитъ съществувания, въ дни тѣй тежки за страната, построени подъ кооперативното знаме, бѣха по-шедри отъ варненскитъ нотабли.

Нѣколко думи за избора на нови членове отъ упорит. и контролния съвети. Състезавахъ се нѣколко лица. Тягостно впечатление правеше влагането на партизански ставанища по този изборъ. Не по малко лошо впечатление правеше афиша — известие напечатъ при вхождана Ючашкия салонъ, съ който се съобщаваше на всички банкови членове, за кого било предпешено да се гласува въ предстоящия изборъ. Ние мислимъ, че и безъ този афишъ членоветъ бѣха въ състояние да преценатъ, за кого трѣбва да гласуватъ — и безъ този афишъ резултатитъ отъ избора щѣха да бждатъ пакъ същитъ, които ги имаме днесъ.

На мислющитъ за доброто бждаше на нашата Популярна банка препоръчваме да се пазятъ отъ партизанстваване съ нея, защото партизанстваването въ кооперативитъ — респективно популярнитъ банки, ще ги компромитира.

Наши крави.

Бившиятъ министръ отъ Радославовия кабинетъ, запас полковникъ *Добри Петковъ* е написалъ цѣлъ томъ подъ насловъ: „Виновницитъ за погрома на България“, въ който покрай многото гадости, изнася единъ апокрѣфенъ „меморандумъ“ писанъ, по негово твърдение, отъ покойнитъ бивши министри Ал Стамболийски и Дръ Н. Геннадиевъ. Отъ тамъ той взема факта, усвоява го за вѣрнъ, и въз основа на него хули незначително лекомисленно българския народъ въ лицето на неговото войнство.

По този поводъ съюзъ на запаснитъ офицери му поискаха обяснение, на които Д. П. отговорилъ съ извъртания съвсемъ недостойни за единъ бившъ министръ и зап. полковникъ.

Логическа последица на всичко това:

— Запас полковникъ *Добри Петковъ* се изключва отъ съюза на запаснитъ офицери, като недостоенъ неговъ членъ.

Но Д. П. не е първия и последенъ хулитель на въоръжения български народъ. Легендата за „предателство“ на Добро Поле се създаде и подхранва отъ също такива герои, като Д. П., даже по отарателни сквернословци и грешници отъ него.

Централното управление на съюза на запаснитъ офицери трѣбва да бжде еднакво справедливъ и строгъ къмъ всички подобни демаргози, за да не остава съмнение, че къмъ едни е майка, а къмъ други мащеха. . . а ние весникаритъ да заключимъ съ наши нравы. . .

Отъ всичко това би трѣбвало да си вземе добра бележка и г-нъ Военния министръ генералъ Вълковъ, като обтегне здраво за уши тѣ подбнитъ на Д. бри Петковъ хулители на въоръжения български народъ, какънито за жалостъ се намиратъ и въ армията.

ПИШУЩА МАШИНА

малко употребявана и запазена дия да купя.

Оферти се приематъ въ

КАНТОРА СИТЕ № 4

В-рне, Печатница на Д. Тодоровъ

Произв. Мех. Корабна Кооперация „Съгласие“--Варна.

БАЛАНСЪ

на 31 XII 1927 г.

АКТИВЪ		ПАСИВЪ	
1. Каса	20466.40	1. Кредитори	356088.70
2. Материали	2035.050	2. Б. Ц. К. Б. лич. кред.	166212.—
3. Готови стоки	177165	3. Дѣловъ капиталъ	986000.—
4. Дебитори	3863.740	4. Резервенъ фондъ	13.603.55
5. Инвентаръ	936510.—	5. Взаимноспом фондъ	57687.25
6. Дѣлове при Б. Ц. К. Б. и др.	12100.—	6. Просветителенъ фондъ	30482.25
	1736149.30	7. Печалби & Загуби	3075.55
			1736149.30

сметка Загуби & Печалби на 31 декември 1927 год.

ДА ДАВА		ДА ЗЕМА	
1. Издръжка на членоветъ (зепл.)	462986.—	Отъ поправки на разни машинни части и отъ производство	1136939.60
2. Работн заплати и надници	329454.—	Отъ несъбиреми времена за мин. години и др.	9804.—
3. Канцеларски	7661.60		
4. Наемъ, осветление и отопл.	3007.—		
5. Нафта, превози и др.	44668.—		
6. Лихви, комис. и командиров	50304.—		
7. Поддръжане на машини и др инструменти	6677.15		
8. Работнич. осигуровки	8044.—		
9. Застраховки, данци и мита	12141.—		
10. Разни др. разноски	12665.—		
11. Несъбиреми	85379.—		
12. Погашение на имотитъ	120381.30		
13. Чистата печалба за 1927 г. къмъ взаимноспомог фондъ	3075.55		
	1146443.60		1146443.60

гр. Варна, 24 февруарий 1927 год.

Счетоводителъ: Ан. Симеоновъ

Контроленъ съветъ: Г. Ясеновъ, Зах. Тодоровъ, Хр. Трандѣфиловъ

Кредитна Кооперация „Добрина“ с. Марково — Варненско.

БАЛАНСЪ

за положението на сметките къмъ 31 XII 1927 год.

№ по редъ	Наименование на сметкитъ	Остатъци	
		Активъ	Пасивъ
1	Каса	3325.72	
2	Земчи на членоветъ	428048	
3	Дважими и недвижими имоти	95238	
4	Общи доставки стоки	17422	
5	Дебитори тек. лихвени сметки	82358	
6	Дѣлове въ съюзи	19100	
7	Капиталъ въ дѣлове и чл. вноски		69752.10
8	Резервенъ фондъ		4703.96
9	Фондъ общи полезни начинания		13288.16
10	Срочни влогове		8000
11	Безрочни влогове		60222.50
12	Кредитори Б. З. Банка		560485
13	Житенъ отдѣлъ		
		70360	
		716451.72	716451.72

Сметки за печалбитъ и загубитъ на 31 октомври 1927 год.

ЗАГУБИ		ПЕЧАЛБИ	
Наименование на разходитъ	Суми лева и ст.	Наим. на приходитъ	Суми лева и ст.
Лихви на влоговетъ	3780.50	Лихви и глоби отъ заемитъ	80000
Лихви на кредиторнитъ с. ки	58421	Лихви отъ дебиторни сметки	3498
Събрали лихви по заеми отнасящи се къмъ следующата година	2839	Такси канцеларски	15000
Заплата на персонала	24000	Житенъ отдѣлъ	12000
Канцеларски осв. и отопление	1767	Разни	14412
Погашение на имотитъ	13506		
Разни	14565		
Резервенъ фондъ	3015.75		
Фондъ общ. пол. начинания	3015.75		
	124910.—		124910

Чиста печалба 6031.50 лева.

Касиеръ-Деловодителъ: С. Петровъ.

За председателъ: В. Деевъ